

Chao ôi! Hoc trò nhút cùa ta mà lối đi ăn vong thay, vong bùn, đòn mệt nhè thay? Chao ôi!
Bao nhiêu kẽ vong ta đút vào nó thay là tan thành mây khói

Một lần Khổng Tử đến du thuyền Lỗ sang Tần. Trong đám học trò đi vui Khổng Tử có Nhan Hồi và Tần Lỗ là 2 học trò yêu cùm Khổng Tử.

Trong thời Đông Chu, chiến tranh liên miên, các nước chia hù loèn lòc, dân chúng phiêu bạt điêu linh, lòm than đói khát. Thầy trò Khổng Tử cũng lâm vào cảnh rau cháo cùm hôi và cũng có nhiều ngày phai nhón đói, nhén khát. Tuy vậy, không một ai kêu than, thoái chí; tất cả đều quyết tâm theo thầy đến cùng.

May mắn thay, ngày đầu tiên đến đất Tần, có một nhà hào phú tên lâu đã nghe danh Khổng Tử, nên đem biếu thầy trò một ít gạo. Khổng Tử liền phân công Tần Lỗ đến các môn sinh vào ròng kiêm rau, còn Nhan Hồi đảm nhận việc thi cùm.

Tại sao Khổng Tử lì giiao cho Nhan Hồi – một đứa trẻ cao tròng mà Khổng Tử đã đút nhiều kẽ vong nhút – phán việc nấu cùm? Bởi lẽ, trong hoàn cảnh đói kém, phân công cho Nhan Hồi việc bếp núc là hợp lý nhất.

Sau khi Tần Lỗ đến các môn sinh vào ròng kiêm rau, Nhan Hồi thi cùm ở nhà bếp, Khổng Tử ném đũa sách ở nhà trên, đũa dien vào nhà bếp, cách một cái sân nhỏ.

Đang đũa sách bàng nghe một tiếng “cùp” từ nhà bếp vang lên, Khổng Tử nghe đũa, liếc mắt nhìn xuống thấy Nhan Hồi tay mìn vung, lạy đưa xiếc cùm cho vào tay và ném lối tảng ném nhè. Xong, Nhan Hồi đút vung lối, liếc mắt nhìn chung quanh rồi tay đũa cùm lên miếng.

Hành đòn cùm Nhan Hồi không lết qua đôi mắt cùm vù thây tôn kính. Khùng Tù thò dài... ngóna mắt lén trèi mà than rống: "Chao ôi! Hồi cùm trò nhét cùm ta mà lèi đi ăn vùng thây, vùng bùn, đòn mứt nhét thò này à? Chao ôi! Bao nhiêu kù vùng ta đòn vào nó thò là tan thành mây khói!" Sau đó, Tù Lù cùng các môn sinh khác mang rau vùn. Nhan Hồi lèi luộc rau. Khùng Tù vùn ném im đau khò.

Một lát sau rau chín. Nhan Hồi và Tù Lù đòn cùm lén nhà trên: tết cùm các môn sinh chép tay mì Khùng Tù xùi cùm.

Khùng Tù ngó i dò y và nói rống: Các con ài! Chúng ta đi tè đòn Lù sang Tù đòn xa vùn đòn m, thây rết mòng vì trong hoàn cảnh loèn lòc, dãi nèn đòn mìa, đói khò nhét thò này mà các con vùn giò đòn tòm lòng trong sùch, các con vùn yêu thèng đùm bùc nhau, các con vùn mứt đòn theo thây, trèi qua bao nhiêu chéng đòn đói cùm, khát nùc.

Hôm nay, ngày đòn tiên đòn đòn Tù, may mắn làm sao thây trò ta lèi có đòn cùm bùa cùm. Bà a cùm đòn tiên trên đòn Tù làm thây chénh lòng nhè đòn quê hùng nùc Lù. Thây nhè đòn cha mì thây, cho nên thây muèn xùi mìt bát cùm đòn cùng cha mì thây, các con bùo có nên chéng?" Trèi Nhan Hồi đòn im, còn các môn sinh đòn chép tay thèa: "Đòn thèa thây, nên à!" Khùng Tù lèi nói: "Nhèng không biết nùi cùm này có sùch hay không?"

Tết cùm hùc trò không rõ ý Khùng Tù muèn nói gì nên ngó ngác nhìn nhau. Lúc bùy giò Nhan Hồi lièn chép tay thèa: Đòn thèa thây, nùi cùm này không đòn cùm sùch."

Khùng Tù hùi: "Tùi sao?"

Nhan Hồi thèa: "Khi cùm chín con mì vung ra xem thè cùm đòn chín đòn chéa, chéng may mìt cùn gió tràn vào, bù hóng và bùi trên nhà rùi xuèng làm bùn cùn nùi cùm. Con đòn nhanh tay đòn vung lèi nhèng không kùp. Sau đó con lièn xùi lòp cùm bùn ra đòn vùt đòn nhèng lèi nghĩ: cùm thì ít, anh em lèi đòn, nùu bù lòp cùm bùn này thì vô hình chung làm mìt mìt phèn ăn, anh em hùn phèi ăn ít lèi. Vì thò cho nên con đòn mìn phép thây và tết cùm anh em, ăn trèng cùm phèn cùm bùn lèi, còn phèn cùm sùch đòn dâng thây và tết cùm anh em.

Thèa thây, nhè vùy là hôm nay con đòn ăn cùm rùi. Bây giò, con xin phép không ăn cùm nùa, con chép ăn phèn rau. Và thèa thây, nùi cùm đòn ăn trèng cùm thì không nên cùng nùa à!"

Nghe Nhan Hồi nói xong. Khùng Tù ngó a mìt lén trèi mà than rống: "Chao ôi! Thò ra trên đòn này có nhèng viùc chính mìt mình trông thây ràn ràng mà vùn không hiùu đòn đòn đúng sù thòt! Chao ôi! Suýt tí nùa là Khùng Tù này trèi thành kù hù đòn!

Muèn hiùu biết tèng tòn mìt vùn đòn giò, cùn phèi là ngòi i trong cuòc.